

[Pernille Forchhammer]

undervisningsmidler der er brug for, og ikke brugerne, som hidtil har haft en direkte mulighed for selv at udvikle materialet i Landscentralen i takt med, at man kunne forudse, at behovene kom.

At det skulle blive billigere og bedre at kopiere og distribuere lyd- og videobånd, fordi det i fremtiden er 14 selvstændige amtscentraler, som får opgaven, i stedet for én landsdækkende central, er det rene nonsens efter vor opfattelse. Det er en opgaveudvidelse, som går ud over ressourcerne til dækning af de mere specielle behov, ligesom vi forudsår, at de uddannelsesinstitutioner, som ikke er kommunale, vil blive overset i den fremtidige undervisningsmiddeludvikling og i det tilbud af materialer, der vil blive på de enkelte amtscentraler.

Hvad sker der med den centrale registrering af udbudet af video- og lydbånd, hvem skal foretage den? Vi mener, det er vigtigt, at uddannelsesinstitutionerne har mulighed for at få indblik i det samlede tilbud og ikke blot i det lokale tilbud, ligesom det er vigtigt med en nem og let gennemskelig adgang til andre amtscentralers tilbud. Vi mener ikke, dette område er dækket godt nok ind ved lovforslaget.

Vi fremførte ved første behandling, at vi var klar til at se på en ændring af undervisningsmiddelcentralstrukturen, og vi er også villige til at se på, om den besparelse, ministeren og partierne bag finanslovaftalen efterlyser, kan hentes på anden måde, eventuelt ved at udvide den indtægtsdækkede virksomhed på Landscentralen hen imod en total selvfinansiering. Derfor undrer det mig, at det flertal, som er så forhippet på at få Landscentralen nedlagt, ikke har givet sig den ulejlighed at tage bare én enkelt kontakt til Socialdemokratiet, men i stedet blindt har fulgt den udstukne vej og nu nærmest fanatisk tilslutter sig en nedlæggelse på trods af et væld af modargumenter fra brugere, både i høringssvar og fremlagt af deputationer.

Jette Pors (CD):

Jeg skal kort forklare, hvorfor CD har valgt at støtte regeringen i denne sag. Det skal først siges, at det lovforslag, vi tager stilling til her, er et andet og mere modereret end det, der lå til grund for den beretning, vi i sin tid var medunderskrivere af.

Jeg vil også minde om, at vi ligesom S og SF både dengang og nu har måttet erkende, at der

skulle ske ændringer i den måde, Landscentralens arbejdsopgaver udføres på. Både S og SF har vidst og ved, hvor CD står i relation til det aktuelle lovforslag, og det er ikke fremmed for nogen af dem, at det netop var på CD's opfordring, at lovforslagets videre behandling her i salen blev udskudt til efter årsskiftet.

Det gjorde vi, fordi jeg havde det klare indtryk, at S var tæt på at nå frem til en forhandlingsløsning med regeringen. Det er åbenbart ikke lykkedes, og det skal jeg kun beklage, for det kunne jo være, at vi havde kunnet støtte det. Men det er altså ikke blevet til noget.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at mine egne samtaler med undervisnings- og forskningsministeren har efterladt en tro hos mig på, at ministeren i samarbejde med de mennesker, som er tæt på Landscentralen, er i stand til at nå frem til et resultat, som sikrer, at undervisere inden for alle kategorier, også handelsskolerne, fremover vil få en rimelig service, også selv om der ikke skal lovgivning til. Kort sagt skal jeg løfte sløret for, at vi i CD's gruppe har diskuteret det meget og har været skeptiske, men vi har altså valgt at give lovforslaget en chance.

Men jeg vil også gerne spørge ministeren, om jeg har opfattet tingene rigtigt, når jeg tror, at det er muligt at finde en løsning på de arbejdsopgaver, som eventuelt ikke allerede nu kan placeres i nogen af de allerede eksisterende institutioner. Hvis det skulle vise sig i løbet af et års tid, at der er nogle arbejdsopgaver, som ikke er blevet dækket på forsvarlig vis i den forstand, at alle involverede undervisningsinstitutioner er tilfredse, vil vi i CD overveje at tage sagen op igen.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne bekræfte den fremstilling, der lige er givet, og vi skal nu følge udviklingen nøje.

De opgaver, der skal løses, de skal løses, og det foreliggende forslag adskiller sig jo fra de par linjer i afbureaukratiseringsrapporten, der blev reageret på sidste forår, ved, at der nu punkt for punkt sker en opregning af, hvor de forskellige opgaver skal varetages for fremtiden.

Jeg tror, den afgørende forskel på Socialdemokratiet og flertallet i Folketinget er, at flertallet mener, disse opgaver godt kan løses, uden at metoden er sømmet op i lovparagraffer. Der